

Diskusia Mikloška a Blahu o Che Guevarovi – lahôdka v podobe kresťansko-demokratického konceptuálneho pokrytectva a panmarxistickej víťaznej arogancie

Branislav Michalka

8. novembra 2023 ✚ *Politika* ✚ *Komentár*

Diskusia, ktorá sa odohrala pred kamerami medzi znovu oživeným kresťansko-demokratickým fénixom Františkom Mikloškom a death-metalovým konvertitom na marxistickú vieru Ľubošom Blahom, môže poslúžiť ako esenciálna ukážka celoplošného víťazstva marxisticko-osvietenskej ideológie v euro-americkom civilizačnom okruhu a konceptuálnej bezmocnosti kresťanov kolaborujúcich s liberalizmom a demokraciou.



Che Guevara

zdroj: Get Archive

S EÚ na večné časy a nikdy inak

Odsuňme nabok infantilné bľabotanie Františka Mikloška o úcte k pani prezidentke (ktorá vehementne presadzuje právo na zabíjanie nenarodených detí a celospoločenské akceptovanie sodomského hriechu), či dokonca jeho ostentatívne vyznanie lásky k Európskej únii v duchu tých najlepších tradícií komunistických nomenklatúrnych kádrov, ktoré si život bez Sovietskeho zväzu nedokázali predstaviť ešte ani v lete 1989, aby o rok neskôr už radostne spievali pieseň budovania kapitalizmu, ako aj lásky k USA a EÚ. To sú len okrajové trápnosti v prejave človeka, ktorý je považovaný v tomto ohľade za majstra v odbore a šíril celé desaťročia trápno okolo seba aj okolo kresťanov, ktorých sa podujal reprezentovať, s neutíchajúcou energiou.

František Mikloško by nepochybne prežil v zdraví pád Európskej únie, aby potom pragmaticky zhodnotil situáciu, označil ex post chyby EÚ (o ktorých predsa hovoril s okresným hajtmanom už dávno pred pádom EÚ) a pokračoval by usilovne v práci na budovaní lepšieho, demokratického sveta. Tak je to zvykom u väčšiny politikov a nie je pravdepodobné, žeby práve on zahodil toto kopyto, na ktoré bývajú univerzálne naťahované verejné duše angažujúce sa v službách ľudu.

Nie je Che ako Che?

A ešte jedna drobnosť ohľadom krásavca v baretke a romantického idolu mládežníkov z roku '68: Nestál náhodou v Bratislave celé roky na streche budovy pri Ministerstve práce a sociálnych vecí na Špitálskej ulici, oproti Hotelu Kyjev, v samom centre hlavného mesta obrovský pútač s portrétom Che Guevaru?

Samozrejme „len“ ako nesmierne „originálna“ reklama na nejaké pohostinské zariadenie pre pokrokových a do dúhova opálených študentov z bratislavských internátov. Ako to, že vtedy nikto z KDH neprotestoval?

Obrovská hlava statočného revolucionára nad mestom, v samom centre liberálno demokratickej, dynamicky sa rozvíjajúcej a pulzujúcej metropoly, v rozmeroch cca 5×3 metre neprekážala a v kancelárii súdruha podpredsedu už áno?

Apropo, možno sa mýlim, ale neboli vtedy primátormi Bratislavy aj ľudia z KDH, ktorí zrejme nepociťovali z megabordu s argentínskym súdruhom žiadnu nevoľnosť ani závrat?

Súboj titána s Titanikom

Ale teraz už priamo k veci. Sledovať diskusiu Ľuboša Blahu s Františkom Mikloškom bola skutočná radosť. Blaha so sebavedomou ideologickou aroganciou, kombinovanou s pátosom sekulárneho kazateľa (to keď s precíteným hlasom opakovane nabádal všetkých občanov a veriacich náboženstva pokroku, aby si „*vážili obeť Červenej armády*“, ktorá nás oslobodila) zatlačil Františka Mikloška do kúta, v ktorom sa milovník pokrokovej formy kresťanstva krčil a zmohol sa nanajvýš na urazený výraz, ktorý do sveta hlásal: *Čo mi to tu rozprávate, ja som rovnako pokrokový ako vy, ba ešte pokrokovejší* – čím dokonale nahrával Blahovi na smeč.

Ten totiž surfuje na celospoločenskej klíme, ktorá dominuje súčasnej degeneratívnej fáze euro-americkej civilizácie a preto – nemôže tento súboj prehrať. Marxizmus v akejkoľvek podobe, reformovanej či nereformovanej, ako logický derivát predchádzajúceho osvietenstva a zahŕňajúci v sebe, ako súdruhovia dobre vedeli: všetky pokrokové prvky z celých dejín pokroku ľudstva, je v súčasnosti vládnucou ideológiou, a to najmä vo svojej „kultúrno-boľševickej“, alebo ak chcete neomarxistickej podobe, ktorá umožňuje svojou pestrou variabilitnosťou Blahovi nekontrolované presúvanie sa z jednej ideovej pozície na druhú bez toho, aby musel opustiť základné osvietensko-marxistické premisy. A v tom je jeho výhoda. Tieto dogmy, ako základné ideo-premisy súčasnej society nemôže totiž Mikloško spochybniť, inak by poprel samotné základy kresťanskej kolaborácie s liberalizmom a demokraciou po II. svetovej vojne. A porušil by tak základné tabu všetkých kresťanských demokratov.



F. Mikloško

zdroj: youtube.com

Nie je poprava ako poprava

Ako to funguje v praxi? Jednoducho. František Mikloško to najprv skúša proti hrdinskému Che tak, že vytiahne najtemnejšiu škvrtu na jeho kádrovom posudku – priamy podiel na popravách. To však nemôže Blahu ako kovaného osvietenského demagóga vyviešť z miery. On totiž dobre vie, kde sú hranice slobodnej politickej a historiografickej diskusie v súčasnom euro-americkom okruhu, a kde začína územie, kam sa obrozený fénix za ním neodváža.

A preto Blaha kontruje: ale veď na strieľaní a popravovaní nie je nič v princípe nelegitímne, pokiaľ ho vykonávajú tí správni, stojaci na správnej strane dejín a pokroku, veď aj protifašistickí partizáni strieľali, aj oni súdili a odsudzovali v „*národnooslobodzovacom boji*“ zlých „*fašistov*“ (čím Blaha myslí zrejme národných socialistov, ale samozrejme – načo zbytočne kompromitovať to pekné slovo „socializmus“, keď je poruke celovesmírny a neohraničený pojem „fašizmus“). Tak, v čom je problém?

Hups, František Mikloško stuhol a na čele mu svieti neviditeľným svetlom kontrolka: Pozor! Ak by som poprel, že pokrokoví partizáni (dobro) mali právo strieľať a popravovať fašistov (zlo), tak by som spochybnil demokratický povojnový vývoj v Európe, ergo aj celý povojnový naratív kresťanskej demokracie a nahral tým krypto-kléro-fašistickej, reakcionárskej, temno-tradicionalistickej, skrátka spiatočnickej usadenine v európskom rohu hojnosti! Preto Mikloško len strnulo vytriešťa oči a partizánov, ktorí sa dopúšťali po celej Európe práve takých zverstiev, hromadných popráv, vrážd kňazov aj rehoľníčok, ako ich súper radšej nekomentuje. Nemôže, inak by otvoril povestnú Pandorinu skrinku, z ktorej by začali vyliezať kostlivci spochybňujúci čierno-biely svet dichotómií: pokrok – reakcionárstvo, demokracia – autoritárstvo, kresťanstvo – pluralizmus etc.

Prehliadke veľím ja. Aj legitímnosti...

Mikloško to teda skúsi radšej inak a napadne legitímnosť súdnych procesov, na ktorých neohrozený Che revolučne predsedal. Spomenie, že aj počas éry komunizmu sa predsa popravovali ľudia na základe súdnych procesov. Ale Blaha má za ušami a kontruje: Či neboli po porážke fašistických síl s nimi procesy? Či neboli v rámci „*národnooslobodzovacieho boja*“ v Európe proti fašizmu procesy s kolaborantmi a zradcami, ktorí boli utláčateľmi ľudu a odporcami demokratického pokroku? Či nebol Norimberský proces? No a Che a jeho kamaráti práve tak, ako dobrí protifašistickí (proti národnosocialitickí) partizáni, len bojovali proti utláčateľom ľudu, proti rôznym krypto-fašistom, a preto podobne ako po II. svetovej vojne, organizovali proti nepriateľom ľudu súdne procesy, končiace popravami.

Kontrolka na čele kresťansko-demokratického fénixa bliká a bliká. Pozor! Nemôžem spochybniť legitímnosť súdnych procesov po II. svetovej vojne, to by bola cesta do pekla Pandorinej skrinky. Aj keď tieto procesy boli často zmanipulované, pomstychtivé, vykonštruované a skrz naskrz ideologické. Rovnako ako procesy Che Guevaru a jeho súdruhov. Preto mohli byť súdené ženy vo Francúzsku za to, že spávali s nemeckými vojakmi, ako kolaborantky, národnosocialistickí spisovatelia, ktorí nikdy neboli na fronte, a preto sa nemali ako dopustiť vojnových zločinov, ako vojnoví zločinci a podobne. Lenže to nejde, toto povedať – a tak Mikloško mlčí a ľudovo povedané „šúcha nohami“. Áno, logika je v rámci boja za demokraciu a národné oslobodenie neúprosná: pokiaľ mohli súdiť na základe ideologických kritérií tamtí pokrokoví držitelia rána, tak môžu aj tí druhí. Len nepokrokoví nemôžu. To je základná liberálno-demokratická dogma.

EÚ - záštita pokroku a boja proti inkvizícii a križiakom

Arogancia marxistického víťazstva sa preto stupňuje a Blaha dáva Mikloškovi vychutnať plnými dúškami dokonca aj jeho sladkú Európsku úniu, ktorej zástava mu tak leží na srdci. Hodí Mikloškovi rovno medzi oči európsku legislatívu, ktorá na jednej strane sankcionuje používanie zlých „fašistických“ symbolov a na druhej strane relativizuje používanie komunistickej symboliky ako nejednoznačné, keďže ide aj o symboly bojovníkov za demokraciu, sociálnu spravodlivosť a pokrok! Haló, pán poslanec KDH, to vaša milovaná Únia, ktorej zástavu tak krvopotne bránite, porodila tento zákon! To vám odkazuje váš spolubrat v boji za pokrok Blaha Ľuboš, poslanec NR SR. Tu končí každá kritika, lebo EÚ je predsa dobro, či nie?

Ale Ľuboš Blaha v kazateľskom nadšení profétu pluralizmu a práva každého demokraticky zmýšľajúceho občana na svoj názor, ideológiu a náboženstvo (okrem sekulárneho kultu fašistického a národnosocialistického, samozrejme) nemieni fénixovi nič darovať. Nemal dráždiť marxistického tigra svojimi invektívami. A preto vyťahuje na kresťanského demokrata tromf najvyšší – inkvizíciu a križiacke výpravy. To už František Mikloško len sedí na stoličke zosunutý do polosedu-poloľahu (Blaha triumfalisticky vystretý rozkladá rukami, pateticky vyzýva k tolerancii kresťanského vyznania pána Mikloška a dojímavo k láske voči Červenej armáde – osloboditeľke) a zmôže sa len na strohé upozornenie, že on už o tom písal vo svojich článkoch (nepochybné pokrokových), v ktorých sa podobne ako súdruhovia v minulosti „vysporiadal“ s otázkou inkvizície a križiackych výprav, pri ktorých, ako uviedol odborník Blaha – zahynuli milióny ľudí rukami katolíckych fanatikov.

Nedá sa, nedá sa, kontrolka bliká a velí: nemôžeš spochybniť blábotanie súdruha Blahu o križiackych výpravách a inkvizícii. Veď aj pápež Ján Pavol II. sa ospravedlnil za to všetko, a čo by na to povedal pápež František? A tak fénix môže len súhlasiť s argumentáciou občana Blahu – Cirkev v stredoveku bola brzdou pluralizmu a demokracie, ktoré my spoločne vyznávame. My – obrancovia náboženského a ideového pluralizmu, liberálnej demokracie a pokroku. To sú naše primárne a spoločné hodnoty.



Ľ. Blaha

zdroj: youtube.com

Deň boja za demokraciu

A tak je ideový debakel dokonaný. Ľuboš Blaha má jednak v ústach takú telocvičňu, dokáže tak rýchlo hovoriť a gestikulovať precítene rukami, či dokonca homeleticky gúľať očami, keď hovorí o Červenej armáde, že Mikloško s ním nemôže súperiť. Ale navyše má Blaha za chrbtom, a to doslova, celý súčasný pokrokový svet. Všimnime si ďalšie Blahove argumenty, s ktorými uzemňuje kresťanského demokrata, potácajúceho sa medzi Skylou temnej cirkevnej minulosti a Charibdou krásnej demokratickej prítomnosti:

„Slovensko vzniklo na ideách protifašistického odboja.“

Mikloško nemôže odporovať, len chabo namieta, že aj protikomunistického. Nasleduje rana medzi oči, ktorá vystavuje účet kresťanskej demokracii a jej 30-ročnej politike:

„V ústave nemáme boj proti komunizmu, len boj proti fašizmu!“

A je to. O tom je predsa aj náš slávny 17. november. Je to *Deň boja za – demokraciu*, nie boja proti komunizmu. No a či Che Guevara nebol jedným z najzaslúžitejších bojovníkov za demokraciu? Nech sa len fénix Mikloško opýta univerzitných profesorov na sladkom demokratickom Západe. Tí mu to vysvetlia...

Jediný, komu napadlo zasadiť Blahovi reálny úder, bol redaktor Bielik. Ten sa ho s lišiackou dobroprajnosťou opýtal, či by mu rovnako neprekážalo, ak by si niekto v poslaneckej kancelárii vyvesil portrét Jozefa Tisa, alebo iného mediálneho Darth Wadera (Dark Fathera) z minulého storočia. Vtedy Ľuboš Blaha stuhol, šibal očkami a – odviezol tému iným smerom. Redaktor na presnom zodpovedaní otázky už ďalej nenástojil. Možno si sám uvedomil, že zašiel príliš ďaleko?

A čo ste robili súdruh v roku 1415, keď my sme už bojovali za demokraciu?

A tak na záver ešte Ľuboš Blaha, prevedúc národ vrátane Františka Mikloška pomocou televíznych kamier cez púšť národnooslobodzovacieho vajatania, ešte vykonal poslednú kázeň pred mediálnou popravou netolerantných kresťanov a celý národ bol dokonale utvrdený v základných osvietensko-marxistických, liberálno-demokratických a pokrokových dogmách, o ktorých sme si v roku 1990 naivne mysleli, že skapali navždy. Namiesto toho teraz opäť vieme a vyznávame, že:

- križiacke výpravy boli zlo a majú na svedomí milióny ľudí (alebo dokonca miliardy?);
- inkvizícia bola fuj cirkevná inštitúcia, ktorá brzdila pokrok a demokraciu, zabíjala milióny ľudí (alebo miliardy?);
- všetko, čo sa odohralo v rámci boja proti tzv. fašizmu je dobré a legitímne;
- všetko, čo robila opačná strana, je zlé;
- národnooslobodzovací boj a boj za demokraciu sú meradlom legitímnosti (aj popráv);
- komunistická Červená armáda je naša osloboditeľka a musíme jej byť vďační;
- každý si môže hovoriť a robiť čo chce, ale len pokiaľ to neodporuje pokroku, demokracii a pluralizmu.

Praktické poučenie z tejto diskusie je zrejmé: kresťanskí demokrati, ako výplod heretických tendencií odsudzovaných ešte za Leva XIII. a Pia X. sa nemôžu púšťať do ideologického súboja so svojimi bývalými (ale aj súčasnými – viď Progresívne Slovensko) marxistickými spojencami, s ktorými budovali novú Európu (viď de Gasperiho spoluprácu s komunistami v Ríme, ktorá rozhnevala Pia XII.), pretože v rámci diskusie narazia na sekulárne dogmy, ktoré vyznávajú aj kresťanskí demokrati a o ktorých sa nepochybuje.

No a keďže marxizmus, ako dieťa pokroku, je legitímnym dedičom a spoluautorom týchto dogiem a katolicizmus je v očiach pokrokových ľudí (aj kresťanských demokratov!) bývalým presadzovateľom autoritatívneho tmárstva (inkvizícia, križiacke výpravy, reconquista, stavovská monarchia etc.), tak je zrejmé, kto bude vždy ťahať v týchto diskusiách za kratší koniec. Kým Blaha a jeho súdruhovia všetkých

lavicových odtieňov sa cítia v osvietensko-marxistickom naratívne ako ryba vo vode, tak kresťanský demokrat sa topí a snaží sa lapať po vzduchu, pretože ho ku dnu ťahajú všetky závažia cirkevných dejín, tradičnej katolíckej teológie a filozofie, za ktoré sa musí neustále ospravedlňovať, obhajovať sa a prípadne ich popierať.

Ťažký je veru údel tých kresťanov, ktorí priniesli do „temnoty“ Cirkvi pokrokové svetlo: domáci na nich hľadia krivým okom, cudzí im nedôverujú. Čo robiť? Nuž čo, možno pomôže modlitba k svätej Demokracii a svätému Pluralizmu. Ale úprimná...

Portál Christianitas.sk svojim čitateľom odporúča:

Kniha Plinia Corrêu de Oliveiru **Revolúcia a Kontrarevolúcia** bola po prvýkrát publikovaná ešte v apríli 1959, a po vyše šesťdesiatich rokoch a mnohých prekladoch do svetových jazykov ju má napokon k dispozícii aj slovenský čitateľ. Uvedená práca vychádza z pevného historického a filozofického predpokladu: z nevyhnutnosti dodržiavať Kristov zákon nielen jednotlivcami, ale aj štátmi a všetkými spoločenskými vrstvami.

V roku 1960 Plinio Corrêa de Oliveira založil *Sociedade Brasileira de Defesa de Tradição, Família e Propriedade* (Brazílska spoločnosť pre ochranu tradície, rodiny a vlastníctva) – organizáciu, ktorá sa neskôr rozšírila do mnohých krajín celého sveta pod názvom TFP (Tradition, Family, Property – Tradícia, rodina, vlastníctvo) a inšpirovala v mnohom aj katolíckych aktivistov na Slovensku, ktorí už od roku 2016 obhajujú kresťanské hodnoty.

Uvedenú knihu si môžete objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/revolucia-a-kontrarevolucia/>

V našom e-shope si však môžete objednať vo výraznej zľave aj ďalšie zaujímavé tituly - viac informácií na našej stránke [christianashop.sk/](https://www.christianashop.sk/).

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/diskusie-mikloska-a-blahu-o-che-guevarovi-lahodka-v-podobe-krestansko-demokratickeho-konceptualneho-pokrytectva-a-panmarxistickej-vitaznej-arogancie/>